

DE STANDAARD - 24 december 2001

Die heerlijke winter

Met De winter onder de tafel sluit Het Paleis het kalenderjaar af. De voorstelling heeft iets van een kerststuk op de feestdis: je geniet ervan tijdens de maaltijden, maar na de feestdagen zet je het ook zonder veel aarzeling weer op zolder of bij het huisvuil.

Een tafel, twee stoelen en een hoge deur. Meer staat er niet op het grote podium. Toch voelt de scène nooit leeg aan. Dat is de verdienste van de spelers die het grote gebaar niet schuwen en hun opzichtige kleren met luide klank kracht bijzetten. Dat is ook de verdienste van regisseur Peter De Graef, die de originele versie van De winter onder de tafel van Roland Topor uitbeende tot een hapklare brok.

Florence vertaalt. Dat doet ze aan een tafel. Onder die tafel woont Dragomir. Een vluchteling uit het Oostblok die heel beleefd de benen van zijn huisbazin bewondert. Ze voelen iets voor elkaar. Alleen weten ze niet goed wat. Zitten ze onder tafel naar een knoopje te zoeken, dan kleden ze zich zonder schaamte half uit. Pas wanneer Florence haar Dragomir spontaan een kus op de wang geeft, schiet de vlam in de pijp.

Raymonde en Mark misgunnen het paar het geluk. De een uit praktische overwegingen, de ander omdat hij de vertaalster voor zichzelf wil. In beide gevallen zit er ook een racistisch ondertoontje in, maar dat speelt De Graef niet uit. Geen enkele van de inhoudelijke krachtlijnen overigens. En zo is De winter onder de tafel een heerlijk niemendalletje.

Is dat nu erg? Hoegenaamd niet. Kristien Van Pellicom slaagt er bijzonder goed in om de uitvergroting in haar spel geloofwaardig te houden. Dan blijf je kijken. Dat geldt in iets mindere mate ook voor de andere spelers van de jonge cast.

De Graef zet alle middelen in om het gezellig en betoverend te houden. Zo ligt er onder de tafel een grasmatje en schildert Dragomir aan de onderkant van de tafel een wolkenpartij. Visueel aantrekkelijke vondsten. De regisseur zet ook zonder schaamte de violen in om gevoelige scènes in de verf te zetten. Hij huppelt met het grootste gemak tussen kussen en slaan. Aan het eind komt natuurlijk alles goed en voel je het haardvuur op de achtergrond al knetteren. Ach, die heerlijke winter.